

חשש לאירוע

מחזה מאת נעם גיל

כל הזכויות שמורות

2017

דמויות –

עדינה בלום, אישה בסוף שנות החמישים לחייה.

אבנר בלום, בנה של עדינה, בתחילת שנות השלושים לחייו.

רותי בלום, בתה של עדינה, באמצע שנות השלושים לחייה.

עמוס, באמצע שנות השלושים לחייו.

יחיאל, בסוף שנות השלושים לחייו.

דפנה, הצעירה שבחבורה, בסוף שנות העשרים לחייה.

הבמה –

הבמה מחולקת לשלושה אזורים מרכזיים: סלון דירתם של יוחנן ועדינה בלום, "זירת הרצח" בפאתי ההתנחלות צרויה שמעבר לקו הירוק, ורחוב מרכזי מתחת לביתם של יוחנן ועדינה.

יחד עם זאת, למרות החלוקה של הבמה לאזורים שונים, רצוי שהתפאורה לא תפריד בין החללים ותבטא יותר את "הלך הרוח" של דמויות המחזה, מאשר ייצוג אובייקטיבי של מקומות.

במהלך המחזה, הדמויות נודדות מחלל לחלל, באופן שצריך לבטא את הפער שבין "הלך הרוח" לבין המצב הקיים (שחלל מסוים מאופיין דרך נקודת מבטה המדומיינת של הדמות שלא תואם, לדוגמא, את נקודת מבטם של הצופים).

תמונה 1

גופתו המדממת של יוחנן מוטלת באמצע הסלון. הוא לבוש בגופייה לבנה (ספוגה בדם) ובמכנסי בד קרועים. רגליו מכוסות בגרביים חומים. סכין חדה נעוצה בליבו.

יוחנן לא זז. עיניו עצומות. הוא מת.

מעל פלג גופו העליון רוכן בנו, אבנר.

מאחוריו, עומדת בתו, רותי.

על הספה מאחור, יושבת עדינה, אשתו של יוחנן, אמם של אבנר ורותי.

עדינה נראית אפאטית, בוהה קדימה בהלם. אבנר מביט באביו המת, בוחן את המצב.

לאחר כמה שניות ממושכות, אבנר מקיץ מ"קיפאונו", מתרומם ופונה לאימו.

אבנר: איך שאני רואה את זה, לאבא הגיע למות.

עדינה: לאף אחד לא מגיע למות.

אבנר: לכולם מגיע למות, בגלל זה כולם מתים.

עדינה: להרוג זה רק בידי אלוהים. אני לא אלוהים, אבנר, וגם אתה לא.

אבנר: זו הייתה הגנה עצמית.

עדינה: הייתי יכולה...

אבנר: לא מעניין אותנו מה היית יכולה. את פה עכשיו והוא שם ואנחנו איתך והוא לא. זה המצב.

עדינה: מה אפשר לעשות?

אבנר: בואו נחשוב. את ואבא אוכלים ארוחת ערב, מדברים על... דברים. פתאום אתם מתחילים לריב, הוא לא אהב את מה שהכנת לארוחת ערב, נכון? או שהבית לא היה מסודר והוא מתלקח...

עדינה: יוחנן אף פעם לא התלקח.

אבנר: אז מה הוא עושה? הוא מוריד את החגורה שלו...

הוא מוריד את החגורה שלו ומתקרב לא...

אליך באופן מאיים.

לא, לא... לא הייתה לך ברירה.

עדינה: זה לא היה ככה.

אבנר: מצב פשוט של חיים או מוות. ואז ראית את הסכין והבנת שכן יש לך ברירה, מוצא אחרון, סכין.

עדינה: לא.

אבנר: כן.

עדינה: לא.

אבנר: כן, אני אומר שזה מה שקרה...

עדינה: הוא פשוט ישב.

אבנר: ישב.

עדינה: הוא ישב על הכורסא שלו.

אבנר מביט בכורסא.

אבנר: כאן?

רותי: אתה רואה כורסא אחרת?

אבנר מביט על אחותו, עצבני.

עדינה: הוא פשוט ישב.

אבנר: הוא פשוט ישב?

עדינה: הוא פשוט ישב.

אבנר: ואז הוא אמר לך משהו?

עדינה: הוא לא אמר שום דבר.

אבנר: הוא שתק.

עדינה: ראה טלוויזיה.

אבנר: לא דיבר איתך.

עדינה: שום דבר.

אבנר: ו...

עדינה: דקרתי אותו.

אבנר: דקרת אותו.

עדינה: כן.

אבנר: סתם ככה.

עדינה: כן.

אבנר: סתם ככה דקרת.

עדינה: כן, סתם ככה. ראיתי אותו יושב שם ודקרתי אותו.

אבנר: למה?

עדינה: אני לא יודעת למה. כי רציתי.

אבנר: סתם ככה?

עדינה: אבא שלכם היה אדם טוב.

אבנר: אבא שלי לא היה בן אדם טוב, אימא, כולנו יודעים את זה.

עדינה: אל תדבר על אבא שלך ככה.

אבנר: זה כל כך יפה איך שאת מגנה על, את יודעת, הבן אדם שהרגת.

עדינה: הוא אבא שלך.

אבנר: אני לא הרגתי אותו, את הרגת אותו.

עדינה: ובכל זאת, הוא אבא שלך.

אבנר: בעלך.

עדינה: תן לו מעט כבוד, זה כל מה שאני מבקשת.

אבנר: אני עדיין לא מבין למה הרגת אותו.

עדינה: תהיה נשוי אתה לאותו בן אדם ארבעים שנים.

אבנר: שמעת על גירושין?

עדינה: אתה יודע מה היו עושים לו, גירושין? זה היה הורג אותו.

אבנר (מביט על הגופה): אז סתם ככה...

עדינה (קוטעת אותו): הוא ישב על הכורסא שלו והסתכל בטלוויזיה ואני הכנתי לו ארוחת ערב, (נזכרת במשהו), אגב, מישהו מכס רעב? הכנתי פשטידה.

אבנר: אימא.

עדינה: מה?

אבנר: הוא ישב על הכורסא... ו...

עדינה: הוא ישב על הכורסא וראה טלוויזיה ואני עמדתי במטבח והכנתי ארוחת ערב ופתאום הבנתי, הוא נכנס לבית לפני שלוש שעות, אמר לי שלום חלש כזה ומאז לא דיברנו. אני לא זוכרת מתי כן דיברתי איתו, עם אבא שלכם. כל ערב הוא נכנס הביתה, אומר שלום, אוכל את ארוחת הערב שלו, אנחנו רואים טלוויזיה, תמיד מה שהוא רוצה, אקטואליה, תמיד אקטואליה, רק אקטואליה, עוד מתנחל נרצח על ידי עוד מחבל, עוד ילד ערבי מת, עוד דוגמנית נכנסת לעוד הריון. והוא שם, לא איתי. הוא בוהה כל יום כל היום כמו פסל ואני לא קיימת בשבילו. ואז אני מסתכלת עליו, מסתכל על הטלוויזיה ואני מסתכלת עליו והסכין ביד שלי והוא יושב והסכין ביד שלי ואני מתקרבת אליו, הסכין ביד שלי, לא רציתי לדקור אותו, בחיי אלוהים שלא, אבל, אבל...

אבנר: מה?

עדינה: אני לא יודעת מאיפה זה בא לי, אבל פתאום אני תוקעת לו סכין בלב, ברוגע כזה והוא מביט בי, המום, מבט כזה המום ואני חושבת, סוף סוף תגובה, סוף סוף משהו. אני רציתי לחבק אותו, בחיי אלוהים שרציתי לחבק אותו, סוף סוף משהו. והוא מתרומם ומתקרב אלי, חשבתי שהוא רוצה לחבק אותי והוא ממשיך להתקרב אלי, מביט בסכין שתקועה לו בחזה ואני אומרת לו "יוחנן, אם היית ככה לפני, אם היית מדבר איתי, אם היית כועס אפילו... משהו... תגובה... משהו". והוא בינתיים נופל ואז שוב חוזרת הבהייה המתה הזו, רק עכשיו, אתם יודעים, זה על אמת.

אבנר: זה הסיפור שלך, נסיבות המוות של אבא שלנו?

עדינה מהנהנת. אבנר בוהה באביו חסר אוניס. לאחר כמה שניות הוא מפנה את מבטו לאחורו שעומדת מרוחקת מאביה, בקצה הסלון.

אבנר: מתחשק לך לתרום משהו לשיחה?

רותי מתקרבת לאביה. היא רוכנת ומביטה בו. לאחר כמה שניות היא מתרוממת.

רותי: איזו פשטידה הכנת?

עדינה: אוי, מצוינת, אתם חייבים לאכול ממנה.

עדינה מתרוממת בהתלהבות והולכת לעבר המטבח. היא מוציאה מהתנור פשטידה מפוארת.

רותי מתקרבת במהירות לשולחן.

עדינה: תוציאי צלחות, סכו"ם, כוסות. נאכל ביחד, כמו פעם.

רותי מוציאה את הצלחות, הסכו"ם והכוסות ועורכת את השולחן.
אבנר עדיין עומד מעל גופת אביו, מבולבל.

עדינה: בוא, מתוק שלי.

עדינה חותכת את הפשטידה ומחלקת שווה בשווה בין כל הנוכחים.
רותי מתחילה לאכול.

עדינה: רגע, חכי לאחיך. אבנר?

אבנר נפרד לעת עתה מגופת אביו והולך לעבר השולחן. הוא יושב.
רותי מיד מתחילה לאכול.

עדינה: איך?

רותי: טעים.

אבנר עדיין מביט באביו, מתחיל לאכול בהתלהבות פחותה.

עדינה: איך, אבנר?

אבנר (לא מרוכז): מה?

עדינה: הפשטידה.

אבנר: טעים.

עדינה: אני אומרת לך, כל כך שמחה שבאתם. כבר הרבה זמן לא נפגשנו כולנו ביחד,
אתם יודעים המשפחה הגרעינית. איזה יופי שנוצרו הנסיבות ש... טוב, הנסיבות הן
טראגיות, אין ספק, אבל לפי דעתי יש כאן חצי כוס מלאה להביט בה אז תסלחו לי אם אני
בוחרת להביט בה, בחצי הכוס המלאה.

אבנר: אימא, תסלחי לי אם אני מסתכל על המציאות.

עדינה: תאכל, ילד שלי, נדבר אחר כך, בינתיים תאכל ותהנה.

אבנר אוכל מן הפשטידה.

הארוחה המשפחתית נמשכת. אבנר מדי פעם מביט על אביו, אך חוזר למנה שלפניו. לבסוף הוא ממשיך.

אבנר: אימא...

עדינה: סיימת?

אבנר: כן.

עדינה: אז דבר.

אבנר: תסלחי לי אם אני מסתכל על המציאות.

עדינה: בשביל זה אתה פה, הילד עם הראש.

אבנר: איך שאני רואה את זה, יאשימו אותך ברצח.

עדינה: רצח?

אבנר: של אבא.

עדינה: אוקיי.

אבנר: את יודעת שעל רצח יושבים בכלא?!

עדינה: כן, בוודאי.

אבנר: אז מה...

רותי: אפשר עוד?

עדינה: בטח.

עדינה מיד מתרוממת וחותרת לרותי חתיכת פשטידה נוספת.

אבנר: איך את יכולה לאכול בשעה כזו?

רותי: אני רעבה.

אבנר: אבא שוכב שם מת.

רותי: ואני רעבה.

עדינה: מי יאכל אם לא אתם?

אבנר: אימא, את הולכת לכלא.

עדינה: אז זהו, בגלל זה קראתי לכם לפני, אני לא רוצה ללכת לכלא.

אבנר: אבל זה מה שקורה למי שרוצח מישהו אחר, במיוחד בלי סיבה.

עדינה: אבל הייתה לי סיבה.

אבנר: אימא, אני לא עורך דין, אבל נראה לי שבית המשפט יכול להתחשב בך אם הרגת את אבא מתוך הגנה עצמית, לא מתוך... שעמום.

עדינה: אני באמת מרגישה, בדיעבד, שהרגתי אותו מתוך הגנה עצמית, שלא הייתה לי ברירה, שהייתי משועממת וזה היה מאוד קשה, אז הרגתי אותו לפני שאני, אתם יודעים, מתה... משעמום.

אבנר: טוב, טוב, אני לא עורך דין אבל נראה לי שבית המשפט יחלוק עליך בעניין הזה.

רותי: אכפת לך אם אני אקח קצת מהפשטידה הביתה?

עדינה: בוודאי, קחי את כל המגש.

אבנר: את יכולה להפסיק לאכול?

רותי: לא אכלתי כלום כל היום.

עדינה: מה שלומך באמת, מתוקה שלי?

רותי: בסדר גמור.

עדינה: בעבודה הכול טוב?

רותי: כן.

עדינה: והחברה שלך...

רותי: נפרדנו.

עדינה: חבל.

רותי: כן.

עדינה: אני מאוד מכבדת את צורת החיים שלך. חשוב לי שתדעי. אנשים מרימים גבה, אבל איך שאני רואה את זה, שירימו גבה.

אבנר: אני מצטער להיות זה שמחזיר את השיחה למסלול הטבעי שלה, אבל אפשר לדבר אולי על המצב שלשמו התכנסנו פה?

עדינה: על איזה מצב?

אבנר (צועק): על אבא!!

עדינה: אהה כן, דבר.

אבנר: מה את מתכננת לעשות?

עדינה: בגלל זה הזמנתי אתכם לפה. אני לא יודעת מה לעשות. מה עושים במצב כזה, מתקשרים למשטרה? לאמבולנס? אבא לא הכין אותי למצבים כאלה. בדרך כלל הוא זה שמתעסק בבירוקרטיה.

אבנר (לרותי): את מתישהו הולכת לתרום משהו לשיחה?

רותי: איך שאני רואה את זה, אימא לא הולכת לכלא.

עדינה: תודה, מתוקה.

אבנר: ולמה לא?

עדינה: למה לא באמת?

רותי: כי היא לא תחזיק מעמד בכלא.

עדינה: אני לא רוצה ללכת לכלא.

אבנר: אז מה אנחנו עושים עם המצב?

עדינה: כן, מה אנחנו עושים עם המצב?

שקט. רותי מסיימת לאכול מן הצלחת.

היא לוקחת את הצלחת שלה ומורידה אותה לכיור. מיד לאחר מכן רותי מיד ממחרת לגופה ובוחרת אותה ארוכות.

רותי: מה אמרת שהיה בחדשות?

עדינה: דוגמנית...

רותי: אמרת משהו על מתנחל.

עדינה: ערבי אחד רצח מתנחל.

רותי: איפה?

עדינה: ליד חברון.

רותי: אמרו איפה ליד חברון?

עדינה (נדה בראשה): אבא יידע.

עדינה, אבנר ורותי מביטים על גופתו של יוחנן על הרצפה. שלושתם בוהים ממושכות, שוקלים את צעדיהם. רותי צועדת לעבר חזית הבמה.

רותי: אוקיי, זה מה שנעשה...

האורות יורדים על שאר הבמה.

תמונה 2

בפאתי ההתנחלות צרויה שליד בית לחם עומדים יחיאל, שוטר במרחב שומרון ועמוס, הקב"ט של ההתנחלות הסמוכה.

למרות שהקרבה המשפחתית בין שתי הדמויות, יחיאל ועמוס, תתגלה בהמשך המחזה, ראוי לציין כבר עכשיו – הם אחים. על ראשם מונחת כיפה סרוגה.

שניהם עומדים מעל גופתו של יוחנן בלום.

עמוס: אני יוצא מהבית שלי ומטייל פה בשטח עם פליקס.

יחיאל: אוקיי.

עמוס: ואנחנו מסתובבים לנו פה ופתאום אנחנו שומעים רעש, לא משהו רציני.

יחיאל: איזה רעש?

עמוס: סתם רעש.

יחיאל: רעש של מה?

עמוס: של משהו, אני לא יודע, כמו צרצר רק אנושי.

יחיאל: אוקיי.

עמוס: ואני מסתכל לכיוון הרעש ואני רואה שני אנשים שם.

יחיאל: איפה שם?

עמוס: פה, הם עמדו פה, רק מבחינתי זה היה שם כשעמדתי שם.

יחיאל: אוקיי.

עמוס: ואז פליקס מתחיל לנבוח לעברם, כי אתה יודע, הוא ראה אותם וקצת התרגש, ואני מיד אמרתי לפליקס שישתוק כי הם כוחות עוינים ואם כוחות עוינים רואים אותנו אז הלך עלינו, עלי ועל פליקס, אבל פליקס ממשיך בשלו, והוא נובח ונובח ושני האנשים...

יחיאל: גברים?

עמוס: כן, לא יודע, יכול להיות.

יחיאל: היה חשוד?

עמוס: כן.

יחיאל: אוקיי, תמשיך.

עמוס: ואז הם מסתכלים עלי ועל פליקס ופליקס ממשיך לנבוח אבל כשאני רואה שהם מסתכלים עלי אני כבר לא אומר לפליקס שישתוק, אני מסתכל עליהם חזרה, בשביל להראות להם שאני לא פראייר, למרות שבינינו...

יחיאל: פחדת.

עמוס: חששתני.

יחיאל: אנושי.

עמוס: היה יכול להתפתח לאירוע.

יחיאל: כן.

עמוס (קוטע אותו): כן, אז עוברות כמה שניות כאלה של אני מביט בהם והם מביטים בי והם מביטים בפליקס והוא מביט בהם ואפילו פליקס בשלב הזה משתתק.

יחיאל: ואז מה קרה?

עמוס: אתה לא תאמין, פליקס מתחיל לרדוף אחריהם.

יחיאל: ואז מה קרה?

עמוס: הייתה להם מכונית, אז הם נכנסו אליה והתחילו לנסוע. וזה פליקס עשה ואני צועק לפליקס תחזור, והוא בשלו, לקח סיכון. אבל מה? הצליח לו.

יחיאל: לאן?

עמוס (מצביע אלכסונית): לשם.

יחיאל: איך הם נראו?

עמוס: אתה יודע משהו, יחיאל?

יחיאל: מה?

עמוס: הם נראו כמו אנשים.

יחיאל: איזה אנשים?

עמוס: אנשים. פליקס ראה אותם יותר טוב ממני. מה שאני ראיתי זה אנשים.

יחיאל: והמכונית?

עמוס: איזה מכונית?

יחיאל: כן.

עמוס: וואלה, אני לא יודע.

יחיאל: ובכל זאת?

עמוס: טויוטה או הונדה או פורד או מיצובישי או סובארו אבל הדגמים החדשים יותר.

יחיאל: והצבע?

עמוס: אפור או כחול, אבל משהו בהיר. לא שחור.

יחיאל: לא שחור?

עמוס: נכון.

יחיאל: לא אדום גם?

עמוס: יכול להיות אדום. אולי אדום כהה.

יחיאל: יכול להיות בכל צבע רק לא שחור.

עמוס: אפור, כחול, אדום כהה...

יחיאל: מס'...

עמוס: ראיתי שבע, יכול להיות שזה היה שבע.

יחיאל: אוקיי ואז מה עשית?

עמוס: באתי לפה (מביט על יוחנן) וראיתי את החבר שלנו.

יחיאל: ואז מה עשית?

עמוס: התקשרתי אליך ואז באת.

שקט.

עמוס: אתה חושב שהייתי צריך לשאוף למגע?

יחיאל: לא בטוח.

עמוס: הייתי יכול להתקרב אליהם אבל היה לי מעצור.

יחיאל: בנשק.

עמוס: לא, בתוכי.

יחיאל: אני מבין.

עמוס: לא הרגיש נכון, יכול להיות שהייתי צריך.

יחיאל: אתה חדש בתפקיד.

עמוס: כן.

יחיאל: והאזור פה.

עמוס: עוין לאללה.

יחיאל: כן.

עמוס: אתה חושב ש...

יחיאל: מה?

עמוס: שהבני דודים אחראיים?

יחיאל: לא יודע.

עמוס: אני בטוח שהבני דודים אחראיים.

יחיאל עדיין בוהה בגופה.

עמוס: איך הבן אדם מת, יחיאל?

יחיאל: מישהו תקע לו סכין בחזה.

עמוס: כן, אבל מי היה יכול לתקוע סכין? רק בני דודים.

יחיאל לא משיב.

עמוס: והוא יהודי, הבן אדם.

יחיאל: כן.

עמוס: בארנק שלו כתוב יוחנן בלום.

יחיאל: כן.

עמוס: אין מצב שהבני דודים לא אחראיים.

יחיאל: יש הרבה דברים שצריך לבדוק.

עמוס: כמו מה?

יחיאל: לדוגמא, האם הבן אדם מת פה.

עמוס: מה, אתה חושב שהוא לא מת פה?

יחיאל: אתה רואה דם?

עמוס: לא.

יחיאל: אני לא רואה דם.

עמוס: מה עוד?

יחיאל: כמה זמן הבן אדם מת?

עמוס: יש כבר מסקנות?

יחיאל: לפחות כמה שעות טובות.

עמוס: רוצה לומר...

יחיאל: רוצה לומר שהבן מת שבע, אולי שמונה שעות. אתה קראת לי מתי?

עמוס: לפני שעתיים בערך?

יחיאל: כלומר לקח להם להעביר את הגופה כמה שעות טובות.

עמוס: רוצה לומר...

יחיאל: רוצה לומר שאם אתה שואל אותי...

עמוס: ואני שואל...

יחיאל: הבן אדם לא איבד את חייו קרוב לפה.

עמוס: מה עוד?

יחיאל: הוא מת מדקירה אחת בלב. לא הסטייל של הבני דודים.

עמוס: כן?

יחיאל: כן. בני הדודים יותר שטחיים על יותר שטח.

עמוס: זה יופי של אבחנה האבחנה שנתת עכשיו.

יחיאל: מדבר אתך מניסיון.

עמוס: הלוואי שלי היה את הניסיון שלך, יחיאל.

יחיאל: יהיה לך, יום יבוא ויהיה לך.

עמוס: זה נראה לי אירוע רציני האירוע הזה, חמקמק אבל רציני.

יחיאל: כן.

עמוס: בואנה, הולך להיות פה סקנדל.

יחיאל: אם אתה שואל אותי...

עמוס: נו, נו...

יחיאל: לא בני דודים ולא בטיח.

עמוס: וואי, וואי, וואי.

יחיאל: אם אתה שואל אותי?

עמוס: ושואל...

יחיאל: נראה לי אחים שלנו עשו את זה.

עמוס: מה אתה אומר.

יחיאל: אם אתה שואל אותי?

עמוס: נו, כן?

יחיאל: מישהו פה רצה לעבוד עלינו.

האורות יורדים.

תמונה 3

אבנר ורותי עומדים מאחורי עדינה, שיושבת על הכורסא בסלון דירתה.

התמונה נראית בתחילתה כמו פורטרט של משפחה – אימא, בן ובת בוהים כל אחד לצד אחר, נראים מרוחקים במבטיהם האחד מהשני ככל האפשר.

התמונה הזו של דמויות בוהות במבט ריק ודומם קדימה אמורה להימשך ככל האפשר.

עדינה היא הראשונה שמקיצה מ"התרדמת" בה הדמויות היו שרויות ושוברת את ה"קרח".

עדינה: אבנר.

אבנר: כן, אימא?

עדינה: האנשים האלה, מי הם?

עמוס ויחיאל כבר בתוך דירתו של הקורבן. אבנר, עדינה ורותי מביטים בהם.

אבנר: הם מהמשטרה, אימא.

עדינה: הם מצאו את יוחנן?

אבנר: כן, אימא. הם מצאו את אבא.

עדינה: ו...

אבנר: אני חושש שהבשורות לא טובות.

עדינה: הוא חי?

אבנר: לא, הוא מת.

עדינה: אהה...

אבנר: אבא מת.

עדינה: יוחנן מת?

אבנר: כן.

עדינה: דאגתי לו.

אבנר: כולנו דאגנו לו.

יחיאל: גברתי?

עדינה: כן?

יחיאל: אני יחיאל רובין, ממרחב שומרון, זה עמוס, קב"ט צרויה. הוא מצא את בעלך.

עדינה: חי?

יחיאל: לא.

עמוס: הכלב שלי, פליקס, מצא אותו.

עדינה: חי?

עמוס: לא. מי, הכלב?

עדינה: יוחנן.

עמוס: לא.

אבנר (ליחיאל): אימא שלי, היא קצת...

יחיאל: אנחנו מבינים.

אבנר: איפה מצאתם אותו?

יחיאל: בפאתי ההתיישבות צרויה שליד ואדי מוסה.

עדינה: מה זה ואדי מוסה?

יחיאל: כפר ערבי.

אבנר: ערבים עשו את זה?

עדינה: עשו מה?

אבנר: עשו את אבא.

עדינה: איפה יוחנן באמת?

אבנר: אימא.

יחיאל: נשמח אם תוכלו לענות על כמה שאלות.

רותי: אימא שלי לא במצב ל...

עדינה: יוחנן, הוא קם אתמול בבוקר ויצא.

יחיאל: לאן?

עדינה: אני לא זוכרת.

יחיאל: למה הוא יצא?

עדינה: הוא אמר שהוא רוצה להציל את המדינה.

יחיאל: מה זה אומר?

עדינה: הוא אמר...

רותי: הוא אמר לאימא שלי שהוא יוצא להציל את המדינה.

יחיאל: איך הוא התכוון להציל את המדינה?

רותי: אימא שלי התעוררה בבוקר וראתה אותו במדים צה"ליים, המדים שלו מהמילואים מלפני עשרים שנה. הוא אמר לה שהוא יוצא להציל את המדינה אחרי שהוא שמע בטלוויזיה על הפיגוע שהיה אתמול.

עמוס: איזה פיגוע?

רותי: החייל שנרצח בחברון.

עמוס: חייל נרצח בחברון?

עדינה: זה היה בחדשות.

יחיאל: אז יוחנן קם בבוקר אמר לך שהוא רוצה להציל את המדינה ויצא לבוש במדים?

עדינה: ניסיתי לעצור אותו, אבל הוא היה נחוש.

רותי: אבא שלי היה בן אדם נחוש.

עדינה: מי אתם שוב?

אבנר: הם מהמשטרה.

יחיאל: אנחנו מהמשטרה.

עמוס: הוא מהמשטרה, אני הקב"ט.

עדינה (לעמוס): יש לך כלב.

עמוס: כן.

עדינה: פליקס.

עמוס: כן.

עדינה: והוא מת.

עמוס: לא.

עדינה: יוחנן מת.

עמוס: כן.

עדינה: ערבים הרגו אותו?

עמוס: את מי?

עדינה: את פליקס.

עמוס: פליקס חי.

עדינה: אתם צריכים להבין, יוחנן הוא לא הטיפוס הדברן, הוא תמיד האמין בעבודה קשה ובפה סגור, זה מה שהוא תמיד אמר לאבנר ולרותי, "תסתמו את הפה, תעשו את העבודה והחיים יחייכו אליכם".

עמוס: והחיים חייכו אליכם?

עדינה: זה תלוי את מי אתה שואל. קח את רותי לדוגמא, אתה יודע מה היא עושה?

עמוס: מה באמת את עושה, אם אפשר לשאול?

רותי: אני מאבטחת.

יחיאל: עמוס.

עמוס (לא הקשיב לו, ממשיך): מה את אומרת? איפה?

רותי: בחניון ביבנה.

עמוס: מה, אנחנו כמעט קולגות, אני ואת.

עדינה: רותי היא לסבית.

רותי מביטה מופתעת על עדינה.

עמוס: באמת?

עדינה (לרותי): מה זה, סוד? שיבינו למה את מאבטחת. אין מה להתבייש. אם אבנר לא מתבייש במה שהוא עושה אז למה שאת תתביישי?

עמוס: מה אבנר עושה?

יחיאל (עצבני): אנחנו סוטים מהנושא.

עדינה: רכז חוגים בנס ציונה. הוא לא הומו.

אבנר: למה זה חשוב, מה אני...

עדינה: אתם חייבים להבין, אני אמרתי לו, מאז שהוא היה קטן, אמרתי לו שילמד מקצוע, שיביא פרנסה מכובדת הביתה. הוא התחיל במשפטים...

אבנר: אימא...

עדינה: פעמיים הוא נכשל בבחינות ההסמכה. אמרתי לו, עזוב משפטים, תהיה מנהל חשבונות. אבא שלו אמר שזה מקצוע לבנות, שילמד ראיית חשבון.

אבנר: זה לא מעניין אותם, אימא.

עדינה: הוא נכשל בראיית חשבון, אחר כך גם נכשל גם בהנהלת חשבונות, ועוד במכללה. אחר כך הוא גם ניסה ללמוד עבודה סוציאלית.

אבנר: בבקשה תפסיקי לדבר.

עדינה: אבל בתור עובד סוציאלי הוא לא הצליח לסיים את התואר, ועובד סוציאלי, עשו לי טובה, כמה קשה זה כבר יכול להיות? אז עכשיו הוא עובד בחוגים שלו. הוא כותב שירים ועובד כמנהל חוגים. יש לו מגירות מלאות בשירים, לאבנר שלי, אבל ריבוננו של עולם, מי מרוויח כסף משירים? אז הוא עובד בגימנסיה.

אבנר: מתנ"ס.

עדינה: גם טוב, אמרתי לו, כל דבר שתעשה אני אהיה גאה בך, הייתי יכולה להיות גאה יותר, אבל גם בתור מארגן חוגים בגימנסיה...

אבנר: מתנ"ס!!!

עדינה: הוא ילד שלי, מה אני לא אהיה גאה? ורותי, היא לסבית ואני גאה בה אז באבנר אני לא אהיה גאה?

אבנר ורותי (ביחד): אימא!!!

עדינה: מה?

עמוס: נשמעת בדיוק כמו אימא שלנו.

עדינה: של מי?

עמוס: שלנו, שלי ושל יחיאל.

אבנר: אתם אחים?

עמוס: מה, איך אתם חושבים שהשגתי את העבודה הזו בצרויה?

יחיאל (מביט נבוך על אחיו): השם ישמור.

**עמוס (לא הקשיב לה, מחבק בגאווה את יחיאל): רק בזכות יחיאל שלי. אז נכון, יש יומרו
אני לא מנוסה...**

יחיאל: עמוס!!!

עמוס: סליחה.

אבנר: אפשר לשאול אתכם שאלה?

יחיאל מהנהן.

**אבנר: מה אתם הולכים לעשות? אחרי שתצאו מפה, מה אתם הולכים לעשות? אתם
יודעים, בנוגע לאבא שלי. מה התוכנית שלכם?**

יחיאל: בינתיים אנחנו פותחים בחקירה.

אבנר: משטרתית?

יחיאל: בינתיים כן.

עדינה: מה זה אומר?

אבנר: למה משטרתית?

יחיאל: יש לנו סיבות להאמין שמדובר באירוע פלילי.

עדינה: רותי, מה זה אומר, פלילי?

רותי (לא מקשיבה לה): אבא שלי מת בנסיבות פליליות?

יחיאל: אנחנו לא יכולים לחשוף בינתיים פרטים מהחקירה.

אבנר: המשפחה שלנו מתפוררת ואתם לא יכולים לחשוף פרטים מהחקירה?

עדינה: למה לא?

רותי: אפשר לבקש מכם משהו?

יחיאל: כן, בוודאי.

עדינה: אל תתביישי, רותי.

רותי: אתם יכולים בכל זאת להתייחס כאילו מדובר באירוע חבלני?

עדינה: כן.

יחיאל: סליחה?

רותי: פלילי זה כלום, חבלני זה משהו. אתם בטח מבינים.

עדינה: הם בטוח מבינים.

יחיאל: אנחנו לא.

עדינה: הם לא, רותי.

רותי: בשביל אימא שלנו, תוכלו להתייחס לאירוע כאילו מדובר במשהו חבלני?

יחיאל: אנחנו לא בטוחים שאכן מדובר באירוע חבלני.

רותי: מצאו את אבא שלי בשטחים, נכון?

יחיאל: כן.

רותי: מי מת בשטחים בנסיבות פליליות?

עדינה: שאלה טובה.

רותי: כל מה שאנחנו אומרים, אם כבר מתים בשטחים, עדיף שזה יהיה חבלני.

יחיאל: עדיף למי?

עדינה: עדיף למי, רותי?

רותי: למשפחה.

עדינה: כן, למשפחה.

אבנר: וגם למת.

עדינה: כמובן שגם למת. למשפחה ולמת. כן.

רותי: זה יעזור לנו מאוד, אתם יודעים, כמשפחה...

עדינה: בדיוק, כמשפחה...

רותי: אם נדע שהוא מת בנסיבות יותר חבלניות.

עמוס: אני מבין מה הם אומרים.

עדינה: אהה, סוף סוף אחד שמדבר פה בהגיון.

יחיאל מביט עצבני על עמוס.

עמוס: מה, יחיאל? אם חס וחלילה פליקס היה מת, היה לי יותר נוח להאמין שהוא מת בידיים של בני דודים שלנו מאשר בידיים שלנו.

רותי: נכון.

עמוס: איך שאני רואה את זה, תמיד עדיף חבלני.

יחיאל: כרגע אנחנו בודקים את הראיות, את הממצאים, כשיהיו לנו מסקנות...

רותי: בסדר גמור, רק שהמסקנות יהיו חבלניות, אם אפשר, בשביל אימא שלנו.

עדינה: כן. בשבילי.

אבנר: ואבא שלנו.

עדינה (לוחשת לאבנר): מה זה חבלני, אבנר?

רותי: כן, אבא שלי, הוא היה רוצה לדעת שאם הוא כבר מאבד חיים, אז שזה יהיה בנסיבות החבלניות ביותר שיכולות להיות. אתה יודע, בשביל המשמעות.

אבנר: לא סתם.

רותי: כן, לא סתם ככה באמצע החיים לאבד אותם, את החיים.

עמוס: אנחנו נראה מה אנחנו יכולים לעשות.

יחיאל: לא, אנחנו לא. אנחנו מחויבים לאמת.

עמוס: כן, במסגרת האמת. אבל הבקשה שלכם, היא בהחלט מובנת. גם אני, אם הייתי מאבד חיים, הייתי רוצה שזה יהיה בנסיבות הכי, בוא נקרא לזה מועילות.

עדינה: ב-ד-י-ו-ק.

רותי: איך אמרת שקוראים לך?

עמוס: עמוס.

עדינה: קוראים לו עמוס, רותי.

רותי: עמוס.

עמוס: ולך קוראים רותי.

רותי: נכון, עמוס.

עמוס: אפשר לשאול אותך שאלה, רותי?

רותי: בוודאי.

עמוס: את באמת לסבית?

רותי: כן.

יחיאל (כבר בדרך החוצה): טוב, אנחנו עוד נחזור.

אבנר: רק טוב, אם לא אכפת לך, תתחשב בבקשה של המשפחה. שהמוות יהיה ראוי, זה כל מה שאנחנו מבקשים, שהמוות יהיה ראוי.

אורות נכבים.

תמונה 4

דפנה אטיאס, אישה נאה בחליפה מחויטת עומדת מול אור בוקר. היא מחזיקה בידה מיקרופון ובוהה קדימה, למצלמה. לאוזנה מחבורת אוזניים. לצידה עומד אבנר. היא ממתינה רגעים ארוכים, מאזינה כנראה לקריין החדשות (שנמצא באולפן, היכנשהו). בשלב מסוים מגיע תורה לדבר.

דפנה: כן, יוחנן בלום, גבר בשנות השישים לחייו, יוצא בוקר אחד מפתח ביתו להגן על מדינת ישראל, פשוטו כמשמעו. יוחנן מבקש לחזק את ידי החיילים על ידי התנדבות מחודשת, ככה סתם, בוקר אחד, הבוקר האחרון בחייו. הסיפור הטראגי הזה, על גיבור אלמוני שלוקח אחריות על חיי מדינה, הוא סיפור משונה ועצוב כאחד. יוחנן בלום, למען הסר ספק, הוא אדם מבוגר, אב לשניים, בעל נאמן לאשתו עשרות שנים. יוחנן בלום כבר לא עוד. לאחר שאיבד את חייו בפאתי ואדי מוסה בואכה צרויה הותיר יוחנן אלמנה ושני יתומים. אחד מהם, אבנר בלום, נמצא פה איתי. שלום אבנר.

אבנר: שלום.

דפנה: אני מודה לך על שבאת לשוחח איתנו בשעות קשות אלה.

אבנר מהנהן.

דפנה: ספר לנו קצת על אבא שלך.

אבנר: אבא שלי, הוא היה...

דפנה: אני רואה שקשה לך.

אבנר: קשה לי.

דפנה: ובכל זאת, אולי כמה מילים על אבא שלך.

אבנר מחפש מילים.

דפנה: אנחנו בשידור.

אבנר: אני יודע.

דפנה: רואים עליך שקשה אבל אולי בכל זאת, כמה מילים.

אבנר: אני...

דפנה: אהבת את אבא שלך.

אבנר: אבא שלי, הוא, הוא היה...

דפנה: אני אולי מתארת פה את המובן מאליו.

אבנר: את לא...

אבנר לא ממשיך. נראה תקוע.

דפנה: ובכל זאת, אולי כמה מילים. אנחנו בשידור.

אבנר: אבא...

דפנה: אתה רוצה לדבר אליו.

אבנר: אני לא יכול.

דפנה: מה אתה יכול לספר לנו על אבא שלך?

שקט.

דפנה: על יוחנן...

שקט.

דפנה: בלום... על יוחנן בלום... אבא... שלך...

שקט.

דפנה: אולי כמה מילים על אימא שלך, על עדינה.

אבנר: מצטער אבל אני לא יכול לדבר, לא על אבא שלי, לא על אימא שלי.

שקט.

דפנה: אולי תתאר לי את הרגשות שלך בזמנים קשים אלה.

אבנר: קשה לי.

דפנה: לא קל לאבד אבא.

אבנר: לא קל.

דפנה: האם כוחות הביטחון מסרו לך כבר פרטים?

אבנר: אני...

שקט.

דפנה: אולי עוד כמה מילים.

אבנר: אני... לא...

דפנה: אתה לא מה?

אבנר: יודע.

שקט.

דפנה: אם אפשר, אבנר, שאלה מהאולפן.

אבנר ודפנה מביטים לעבר האולפן (הקהל) וממתינים לקריין שיסיים את דבריו. זוהי המתנה ארוכה. לבסוף אבנר מגיב.

אבנר: כן, אבל מה השאלה?

דפנה: השאלה היא, אם יורשה... סליחה, כן...

שוב הם ממתינים.

אבנר (ל"מצלמה"): זו שאלה? לא, זו לא שאלה. זו הצהרה. אתה רוצה להגיד לי משהו או לשאול שאלה?

שוב ממתינים.

אבנר: אני מצטער, זו לא שאלה.

שוב ממתינים.

אבנר: אין לי. אתה קוטע אותי, אתה לא שואל שאלה ואז קוטע אותי.

שוב ממתינים.

אבנר: לא, אבל אתה קטעת... אני מצטער אבל אתה קטעת...

דפנה: ובכל זאת, אולי מילה אחרונה על אבא שלך?

שקט.

דפנה: אנחנו בשידור.

אבנר עדיין שותק.

אבנר: הן פשוט לא יוצאות. המילים לא יוצאות.

דפנה (למצלמה, בפאתוס): המילים לא יוצאות. (לאבנר) תודה ושוב תנחומים לך ולמשפחה. דני?

דפנה ואבנר ירדו משידור.

אבנר: אפשר לספר לך משהו?

דפנה: מה?

אבנר (מונולוג שוטף, מהיר, ההפך המוחלט מן העילגות שגילה במהלך הראיון): כמעט ולא הכרתי את אבא שלי, בגלל זה לא דיברתי. לא היה לי מה להגיד. אני יודע שאתם מבקשים ממני סיפור ואימא שלי ואחותי, הן אומרות לי, ספר להם על אבא, על יוחנן, על אבא שלך, שידעו, שעם ישראל יידע, אבל אין לי מה להגיד, המילים לא יוצאות כי הוא ואני, כמו שני קווים מקבילים, אנחנו, שני קווים שלעולם לא נפגשו. ועכשיו, כשהוא מת וכשאני פה, נדרש לדבר על אבא שלי המילים לא יוצאות. אין לי מילים. אבא שלי מת ולי אין מילים.

דפנה: אוקיי...

אבנר: פתאום אני מגלה אבא חדש, אבא שקם מהספה ונרתם למען המדינה שלו, זה אבא שלי, האבא שמעולם לא היה לי. הוא קם בבוקר ומחליט לעשות מעשה.

אבנר ממשיך לבהות קדימה.

דפנה: לא קל לאבד אבא.

אבנר: אהבתי אותו, עכשיו אני מבין את זה. כי האבא שהיה לי הוא, את יודעת, האבא שיש לי. את מבינה מה אני אומר?

דפנה: כן.

אבנר: באמת?

דפנה: כן.

אבנר : באמת?

דפנה : כן.

אבנר : אוקיי.

דפנה : אימא שלי, זיכרונה לברכה...

אבנר : אימא שלך מתה?

דפנה : כן.

אבנר : לא ידעתי.

דפנה : אישה קשה הייתה אימא שלי.

אבנר : באמת?

דפנה : כן.

אבנר : אבא שלי...

דפנה (קוטעת אותו): אימא שלי (נעצרת)... סליחה.

אבנר : לא, זה בסדר.

דפנה : היית בדיוק באמצע.

אבנר : תמשיכי את.

דפנה : הפרעתי לך.

אבנר : אני רוצה לשמוע על אימא שלך.

דפנה : דיברת על אבא שלך.

אבנר : אבל...

דפנה : אימא שלי...

אבנר : תמשיכי.

דפנה : כשהיא מתה, כשאימא שלי מתה אני הבנתי משהו.

אבנר : מה הבנת?

דפנה : הבנתי שאימא שלי מתה ואימא שלי חיה זה שתי אימהות שונות.

אבנר : כן?

דפנה : אימא שלי מתה היא אימא טובה, מסתכלת עלי מלמעלה, מלטפת אותי במבטים שלה...

אבנר : כן.

דפנה: כן. אימא שלי מתה בוכה כשאני בוכה ומחייכת כשאני מחייכת וכשאני עצובה אז גם האימא המתה שלי עצובה וכשאני שמחה היא גם שמחה. אימא שלי מתה תמיד נמצאת שם בשבילי. היא אימא שלי ותמיד היא תהיה אימא שלי. אני מרגישה אותה למעלה ואני מרגישה אותה בפנים.

אבנר: דפנה?

דפנה: כן?

אבנר שותק.

דפנה: הכל בסדר, אבנר?

אבנר: מה? כן. את פשוט...

דפנה: מה?

אבנר: את מאוד יפה.

דפנה (נבוכה): תודה.

אבנר: אני חושב שאני אוהב אותך.

דפנה: באמת?

אבנר: ובדרך כלל לוקח לי הרבה זמן להתאהב כי התאכזבתי הרבה בחיים שלי, אבל עכשיו כששמעתי אותך אומרת מה שאמרת, החומות נפרצו.

דפנה: באמת?

אבנר: והחומות שלי חזקות, הכי חזקות בעולם. אבל פתאום הן נפרצו.

דפנה: אוקיי.

אבנר: כן. ממש.

דפנה: אני...

אבנר: לא התכוונתי...

דפנה: אני יודעת...

אבנר: זה פשוט...

דפנה: כן. כן.

אבנר: לא הייתי צריך?

דפנה: לא, זה בסדר.

אבנר: עברתי את הגבול?

דפנה: מה? לא, אהה, זה פשוט...

אבנר: את עם מישהו? (השארתי את הדיאלוג המגומגם הזה, למרות שקיצצתם).

דפנה: אני נשואה. יש לי שני ילדים.

אבנר: באמת?

דפנה: כן.

אבנר: לא ידעתי.

דפנה: כן, אני נשואה עם שני ילדים.

אבנר: אני מצטער, פשוט חשבתי ש... הסיפור שלך, חשבתי שאת רוצה...

דפנה: כן. לא.

אבנר: נכון. לא הייתי צריך.

דפנה: זה בסדר, הכול בסדר.

אבנר: טוב, אז...

דפנה: זה...

אבנר: כן, זה פשוט...

דפנה: אבל...

אבנר: בדיוק, אבל.

דפנה: כי...

אבנר: לא, אני מבין...

דפנה: אתה...

אבנר: כן, אני...

דפנה: מבין?

אבנר: לחלוטין, שזה פשוט, זה, אבל, זה גם... כן...

דפנה: אני חושבת שכדאי ש...

אבנר: כן, גם אני... כי... אולי כדאי ש...

האורות נכבים בהדרגתיות על הגמגום הנצחי של אבנר.

תמונה 5

עמוס ועדינה עומדים בשני צדי הבית, מחכים.
עדינה מביטה בעמוס. הוא בוחה ברצפה, מובך מהמפגש.
רותי נכנסת.

רותי: תודה אימא, אני אמשיך מפה.

עדינה לא זזה.

רותי: תודה, אימא.

עדינה יוצאת החוצה, משאירה את עמוס ורותי לבדם.

רותי: קרה משהו?

עמוס: מה? לא.

רותי: אז מה...

עמוס: באתי להגיד לך ש...

רותי: כן?

עמוס: כן.

רותי: מה?

עמוס: מה?

רותי: מה באת להגיד?

עמוס: זה קצת קשה לי להוציא את זה, את יודעת, החוצה.

רותי: אני מקשיבה.

עמוס: בדיוק באתי מפגישה עם הרבי שלי בישיבה.

רותי: איזו ישיבה?

עמוס: "ישיבת הרב".

רותי: הבנתי. ומה הרב אמר?

עמוס: הרב פלדמן.

רותי: מה הרב פלדמן אמר?

עמוס: אני באתי לרב ואמרתי לו שאני חייב עצה מאיש חכם כמוהו והרב ביקש ממני לשבת לידו וישבתי לידו והוא שאל אותי אם אני רוצה לשתות תה אז שתינו תה ביחד ואז הוא שאל אותי מה על ליבי ואמרתי לו "הרב, הכרתי מישהי." והוא אמר, פלדמן, הרב פלדמן אמר, "נפלא שהכרת מישהי. מי המישהי?" ואמרתי לו את השם שלך, אמרתי "רותי, את רותי הכרתי." והרב שמח שהכרתי אותך כי, וזה הרב אמר, "כבר יותר מדי זמן אתה חי לבד בבית" ואמרתי לו שיש לי את פליקס אבל הוא אמר שפליקס זה לא מספיק. ואז הוא שאל אותי עליך. ואמרתי לו את האמת.

רותי: ומה האמת?

עמוס: אמרתי לו שיש יפות ממך אבל אין יפות כמוך. זה מה אמרתי לו. לא יפה?

רותי: כן.

עמוס: לא משפט שלי, שמעתי אותו איפהשהו. אני אוהב את המשפט הזה. לא משפט יפה?

רותי: כן.

עמוס: יש משפטים יפים ממנו אבל אין משפטים יפים כאלה.

רותי: ומה הרב אמר?

עמוס: הוא נתן את ברכתו.

רותי: אני מבינה.

עמוס: אבל, וזה חשוב מאוד, אמרתי לרב, זה מה שאמרתי לרב ורק להגיד את זה גורם לגוף שלי לרעוד, את מרגישה את זה?

רותי: את מה?

עמוס: את הרעד בגוף שלי. את מרגישה אותו?

רותי: לא.

עמוס: זה מה שאני אוהב בך, אומרת את האמת תמיד, בלי העמדות פנים, ללא כחל ושרק.

רותי: כן.

עמוס: את לא מדברת הרבה אבל כשאת מדברת? ריבונו של עולם, כל מילה מלמיליאן.

רותי: תודה.

עמוס: אז בכל מקרה, אני אומר לרב "כבוד הרב יש בעיה". ואז הוא שאל אותי מה הבעיה אז אמרתי לו "כבוד הרב, היא לא יוצאת לי מהראש, אבל רותי... היא לסבית." ולהפתעתי? הרב לא הזדעזע, הוא מכיר דרכי עולם. ואז את יודעת מה הוא אמר לי?

רותי: מה?

עמוס: הוא אמר לי שאין דבר כזה לסבית.

רותי: זה מה שהוא אמר?

עמוס: בכל היקר לי.

רותי: ולמה לא?

עמוס: זה הרב אמר לי, "שמע עמוס," זה הרב אמר, הוא אמר לי "שמע עמוס, בוא נתחיל בזה שאין אזכור ללסביזם לא במקרא, לא בהלכה, לא בתלמוד, אפילו לא בקבלה", והרב שלנו חכם, הוא מבין גם בקבלה, לא פראייר, ואז אני שאלתי אותו, "אבל הרב, מה עם רות המואבייה? יש עליה דיבור מלוכלך כבר הרבה זמן" אז הרב אמר לי "רות המואבייה לא הייתה לסבית ושזה סתם שמועות, וחוף מזה היא הייתה מואבייה. אין היום מואביים יותר, כמו שאין לסביזם יותר" זה מה הוא אמר לי. ולהגיד לך פייר? זה עשה לי מצב רוח טוב, אז דבר ראשון שרציתי לעשות אחרי שיצאתי מהרב זה לבוא לפה ולהגיד לך שמה שיש לך, אין לך. את לא לסבית.

רותי: אני לא?

עמוס: בכל היקר לי, זה הרב אמר, שכל התיאוריה הזו על לסביזם, היא לא מחזיקה מים.

רותי: עמוס.

רותי: רגע, עוד לא סיימתי. ברגע שהוא אמר לי שלסביזם זה תיאוריה שלא מחזיקה מים פרצתי בבכי, בכל היקר לי שזה מה שעשיתי, פרצתי בבכי מרוב אושר על כך שהדלת שנסגרה בפני לפני מספר ימים נפתחה שוב. ואז הוא שואל אותי עוד עליך, הרב, מי את ומה את וכל זה ואז את יודעת מה אמרתי לו? מה אמרתי לרב?

רותי לא מגיבה.

עמוס: נו, את יודעת מה אמרתי לו?

רותי: מה אמרת לו?

עמוס: את אוהבת מילקי, רותי?

רותי: כן.

עמוס: אז אני אומר לו לרב, "אתה מכיר את זה, כבוד הרב, שאתה הולך לסופרמרקט וכל יום אתה הולך ואתה קונה את המילקי שלך. אבל אז יום אחד אתה מגיע לסופרמרקט ואתה רואה שפתאום יש סוגים אחרים של מילקי? מילקי עם עוד קצפת, מילקי עם עוד

שוקולד, מילקי עם פצפוצים, מילקי דיאטטי, מילקי מוקה, מילקי שהכל ביחד הקצפת והשוקולד. ואז מרוב עושר של מילקים אתה שואל את עצמך, איפה המילקי המקורי? זה שאתה כל כך אוהב, איפה המילקי הזה מסתתר בין ערימת המילקים הנוצצים, המילקי האורגינל, איפה הוא? ואז אתה מתחיל לחטט ואתה רואה שמאחורי כל המילקים הנוצצים עומד מילקי אחרון ואתה מוציא אותו ומסתכל עליו ואז אתה רואה שהתאריך, התאריך לא בסדר, נותר לך עוד יום, מקסימום יומיים לאכול אותו, לפני שהמילקי מחמיץ, וזה לא בסדר כי בדרך כלל יש לך לפחות שבועיים לאכול מילקי טרי ואז אתה לוקח את המילקי ואתה יודע שאתה צריך לאכול אותו במייד כי אם לא תוכל אותו במייד אז תאריך התפוגה יסתיים. " את מבינה את המשל?

רותי: כן.

עמוס: נהפכתי לחז"ל אה? אם כל המשלים המשונים שלהם, אהה?

רותי: כן.

עמוס: אני כל כך אוהב את זה אצלך, השימוש הייחודי שלך בשפה.

רותי לא משיבה.

עמוס: בכל מקרה, הרב נתן את ברכתו. אז הגעתי לפה להגיד לך את זה הכי מפורש שאפשר... את המילקי שלי.

שקט.

רותי: אתה בקשר עוד עם יחיאל?

עמוס: בוודאי, מה, יחיאל הוא אח שלי ואני הקב"ט של צרויה. מה, אני לא אהיה בקשר עם יחיאל?

רותי: ומה יחיאל אומר?

עמוס: בקשר למה?

רותי: בקשר לחקירה.

עמוס: להגיד לך את האמת? החקירה עדיין בעיצומה. ובמסגרת תפקידי כקב"ט צרויה אסור לי לחשוף פרטים על חקירה מתנהלת.

רותי: אני מבינה.

עמוס: זה העבודה שלי. כי מעל הכל, אני קב"ט צרויה, ומחובתי לשמור על ביטחונם של תושבי ישראל ותושבי צרויה.

רותי לוקחת את ידו של עמוס ומניחה אותה על השד השמאלי שלה. עמוס מביט בשד וביד שלו המום.

עמוס: יחיאל חושב שאתם הרגתם את יוחנן.

רותי: למה?

עמוס: איך שאני רואה את זה, זה עדיין ברמת האינטואיציה.

רותי: מה הוא יודע?

עמוס: הוא לא יודע הרבה, הוא חושב לזמן את...

רותי מורידה את ידו של עמוס משדה.

עמוס: אבל באמת שאסור לי...

רותי מחזירה את ידו של עמוס לשד שלה.

עמוס: ...אבנר לחקירה ואולי לתמרון אותו לזמר כנגדכם. מופעל עליו לחץ לקבוע חד משמעית שמדובר באירוע חבלני אבל הוא מתעקש שזה פלילי... ושה **אתם**, הפליליים.

רותי מורידה את ידו של עמוס מהשד שלה.

רותי: הבנתי.

עמוס: אז מה את אומרת?

רותי: על מה?

עמוס: עלי ועליך ובשלב מסוים עלי ועליך ועל פליקס.

רותי: אני אגיד לך את האמת, עמוס?

עמוס: אימאלה, האמת שלך צורבת בעור.

רותי: אם אהיה אתך ביחד, אני ואתה, זה רק בשביל לנצל אותך לחלץ מידע פנימי מהחקירה.

עמוס: בסדר גמור.

רותי: כן?

עמוס: כל עוד זו אהבת אמת אז למה לא?

רותי: אוקיי...

עמוס מחייך אליה, מאוהב. היא מחייכת אליו תזרה חיוך מאולץ.

עמוס: אני אוהב אותך, רותי.

רותי: אני יודעת, עמוס.

עמוס: איזה משוררת מצאתי.

תמונה 6

עדינה ודפנה עומדים לפני המצלמות/קהל. הראיון בעיצומו.

עדינה: כן, אני מרגישה אותם איתי.

דפנה: את העם.

עדינה: כן.

דפנה: ומה את מרגישה ב...

עדינה: אני פשוט מרגישה את העם איתי. זו הרגשה בבטן, לא בראש. יש לנו יופי של עם, העם שלנו, אחד העמים הטובים ובזמני משבר העם שלנו הוא העם הכי טוב.

דפנה: ואיך את מוצאת את העם?

עדינה: אני מוצאת אותו בעזרה, בחיזוק, בסולידריות החברתית. מאז דבר היוודעו של הרצח, אני, אנחנו, המשפחה, כולנו מוצפים בפניות מכל חלקי העם, מכל הפלגים, מכל המחוזות, מכל השכבות והתרבויות, במטרה לעזור, להציע כתף תומכת. אני לא שוכחת את הנדיבות האין סופית שנספכת ככה מכל אוכלוסיות האוכלוסייה.

דפנה: ומה לגבי הרוצחים?

עדינה: אני לא מחפשת נקמה, ממש לא. מה שאנחנו רוצים, מה שכל בני המשפחה רוצים זה מה שיוחנן רצה כל חייו.

דפנה: ומה יוחנן רצה?

עדינה: שלום.

דפנה: בינינו לבין...

עדינה: בינינו לבין השכנים שלנו, כן. אבל לא פחות חשוב, שלום בינינו לבין עצמנו.

דפנה: שלום פנימי, ביני לבין עצמי.

עדינה: בינינו לבין עצמנו, כן, כי שלום פנימי שהוא לא שלום אמיתי מכרסם בפנים ומונע מהשלום החיצוני לצאת החוצה.

רק שלום פנימי חשוב.

דפנה: רק שלום פנימי חשוב, כן. כי אם את מסוכסכת עם עצמך, אם את נתונה לזרמים מנוגדים שמושכים אותך לכאן או לכאן את מבינה שרק שלום פנימי יכול לעזור, שלום פנימי או ההכרה בשלום הפנימי, ההפנמה שהשלום הוא פנימי ומגיע רק מבפנים. כי אם אין שלום פנימי, את חיה בסכסוך.

עדינה (מבולבלת): אני חיה בסכסוך?

דפנה: את כמו צב קטן כזה שנולד רק לפני יומיים ומנסה להסתדר במים הסוערים שבאוקיינוס. והזרמים, הזרמים לא רוצים בטובתך, (מקשיבה באוזנייה וממשיכה בראיון) את דיברת על שלום פנימי.

עדינה: כן. ואנחנו כעם חייבים להיות מאוחדים, גם במחלוקות אנחנו צריכים להיות מאוחדים.

דפנה: אבל הרוצחים...

עדינה: דפנה, אפשר לקרוא לך דפנה?

דפנה: בוודאי.

עדינה: אותי לא מעניין הרצח, את כל הזמן חוזרת לרצח. לא מעניין אותי הרצח. מעניין אותי להמשיך את המורשת של יוחנן. לאחות את הקרעים. הרדיפה המתמדת של יוחנן אחרי השלום, זה מה שמעניין אותי.

דפנה: אבל מה עם הרוצחים? מה איתם? איך אנחנו מתמודדים עם הרוצחים?

עדינה: הרוצחים?

דפנה: אלו שיוצרים את הקרעים. הרוצחים. את חייבת להבין על מה אני מדברת. (עצבנית, לבקרה) הכול בסדר איתי. כן, הכול בסדר איתי. היא דיברה על הרוצחים אז שאלתי אותה על הרוצחים. אנחנו מתעוררים בוקר אחד ומגלים שהרוצחים מקיפים אותנו ושנחנו חסרי אונים מול הרוצחים, כמו צב קטן ששוחה בלב אוקיינוס גועש, מוקף ברוע ובאומללות ובשגרה.

עדינה: השגרה?

דפנה: בכל מקרה, תודה לעדינה על הדברים הבאמת מרגשים, דני?

עדינה: ושוב, תודה לעם. אני מרגישה אותו בתוכי.

האורות נכבים.

תמונה 7

אבנר עומד בחזית הבמה, בוהה ב"רוחו" של אביו.

אבנר: אבא? מה שלומך, אבא?... האמת היא שאני מתגעגע אליך, כן, אליך ואתה יודע משהו, אבא? כשאני הולך ברחוב אנשים עוצרים אותי ואומרים לי שיש לי מזל שיש לי אבא כמוך. אבל אני לא מרגיש שיש לי מזל שהיה לי אותך. תמיד היה לי אותך. אבל עכשיו אני מרגיש שיש לי אותך קצת יותר ממה שהיה לי אותך לפני, כשהיית בחיים. אבא, אני נפתח פה לפניך, זה יזיק אם תראה לי קצת רגשות?... אבל זו אימא, לא אני. אני חף מפשע... אז אתה יודע משהו? גם אני כועס עליך. יש פה הרבה כעסים, הרבה מטענים, הרבה משקעים... נו, ואתה יודע למה? כי פעם ראשונה אני עומד מולך ואומר לעצמי, הנה אבא. דבר איתו. הוא מקשיב. וזו התחלה של משהו, לא? של מערכת יחסים, ביני לביניך, בין אבא לבנו...

פניו של אבנר זורחות מאושר.

יחיאל נכנס לתוך שטח הסלון, בוהה באבנר.

אבנר: באמת? איזה יופי. גם אני מרגיש שנוצר פה משהו, איזה אירוע, חיבור, סיפור אהבה אפילו. סיפור אהבה בין אבא לבן.

יחיאל: אל מי אתה מדבר?

אבנר: איך נכנסת לפה?

יחיאל: הדלת הייתה פתוחה.

אבנר: הדלת לא הייתה פתוחה.

יחיאל: אל מי אתה מדבר?

אבנר: לא דיברתי לאף אחד.

יחיאל: אתה מתגעגע לאבא שלך.

אבנר : מה אתה רוצה?

יחיאל : אני באתי לפה בשביל שנדבר. אני ואתה. אני יודע שאתה רוצה לדבר ואתה יודע משהו? אני רוצה להקשיב.

אבנר לא משיב.

יחיאל : אתה חושב שאף אחד לא מקשיב, שאף אחד לא יקשיב, שלאף אחד לא אכפת. אבל לי אכפת.

אבנר : אבא שלי...

יחיאל : כן.

אבנר : ואימא שלי ורותי...

יחיאל : כן?

אבנר : אבל אני לא...

יחיאל : אתה לא מה?

אבנר : אני לא הייתי בכלל... כשזה, אתה יודע...

יחיאל : אני לא יודע.

אבנר : ואין לי אף אחד.

יחיאל : בגלל זה אני פה.

אבנר : אני לבד בסיפור הזה, ואין אף אחד...

יחיאל : אני יודע.

אבנר : ורותי, היא אומרת לי...

יחיאל : מה היא אומרת?

אבנר : היא אומרת לי...

אבנר : מה היא אומרת?

אבנר : היא חושבת שאני חלש. ואימא שלי, גם היא חושבת שאני חלש. כולם חושבים שאני חלש. אבל אני לא חלש.

יחיאל : לא, אתה לא...

אבנר: לא, אני לא חלש. אני אולי לבד, אבל אני לא חלש.

יחיאל: לא קל להיות לבד.

אבנר: מה אתה שווה בעולם אם אתה לבד? אהה? מה אתה שווה? כמו עץ שנופל באמצע יער.

יחיאל: עץ?

אבנר: האם הוא באמת נפל, העץ? האם הוא באמת נפל? אם אף אחד לא שמע או ראה אותו נופל, האם הוא באמת נפל? אתה מבין מה אני מה אומר?

יחיאל: אתה...

אבנר: וגם אם ראו אותו נופל, אז מה? אז מה אם העץ נפל? העולם כמנהגו נוהג, והעץ, אתה מבין אותי?

יחיאל: בוודאי שזה משנה שהוא נפל.

אבנר: כן?

יחיאל: בוודאי שזה משנה שהוא נפל. אנחנו מדברים עליו.

אבנר: למה זה משנה?

יחיאל: הוא השפיע עלינו, העץ. הוא השפיע עליך, נכון? הייתה לו השפעה. לעץ. וגם אם אף אחד לא ראה אותו נופל, אנחנו מדברים עליו, מנסים להגיע לשורש...

אבנר: של העץ?

יחיאל: של העניין. איך הוא נפל? מי הפיל אותו? כי העולם, אבנר, ואת זה אני יכול להבטיח לך, העולם לא ינהג כמנהגו. אנחנו לא נשכח את העץ ואנחנו לא נשכח להעמיד לדין את מי שהפיל את העץ.

אבנר: אבל הוא כבר נוהג כמנהגו.

יחיאל: מי?

אבנר: העולם. כי לאף אחד לא אכפת מהעץ.

יחיאל: על איזה עץ אנחנו מדברים?

אבנר: עלי. אני העץ.

יחיאל: חשבתי שאבא שלך הוא העץ.

אבנר: לא, אני העץ. אני נפלתי ביער ולאף אחד לא אכפת. מי מדבר עלי? איזה מסלול חיים שיניתי? למי אכפת ממני? אבנר נפל ביער, האם באמת נפלתי ביער? אתה מבין מה אני שואל?

יחיאל: אני, בוא... אנחנו סוטים מה... אתה דיברת על אבא שלך, על אימא שלך. מה רצית לספר, אבנר? ספר לי רק מה קרה, בלילה שאבא שלך... בוא נעזוב את העץ, אבנר. הוא נפל, בוא נשאיר אותו שם, ביער...

אבנר: אתה רואה? גם לך לא אכפת מהעץ.

יחיאל: אכפת לי, בגלל זה אני פה, בשביל להקשיב.

אבנר: לא. לא. לא. אתה רוצה להפיל אותי בפח. בגלל זה אתה פה. בגלל זה אתה מדבר פה איתי.

יחיאל: אני רוצה שתעזור לי לעזור לך.

אבנר: גם אתה חושב שאני חלש. כולם חושבים שאני חלש, שאני החוליה החלשה בשרשרת החיים, שאני כלום, שאני שביר. אתה רוצה שאני אספר לך דברים אבל אני לא מספר לך שום דבר, אתה יודע למה? כי אני לא חלש. אני משהו. אני אלסטי.

יחיאל: אתם הולכים לשלם על מה שעשיתם. כל אחד מכם. אתה ואימא שלך ואחותך גמרתם אותו. את אבא שלך. אתם גמרתם את החיים של אבא שלך ואתם הולכים לכלא.

אבנר: אתה איש רע.

יחיאל: סליחה?

אבנר: אתה מלא בשנאה. אתה איש רע. אני איש טוב ואתה איש לא טוב. אני חזק ואתה לא חזק. אני החזק, לא אתה. אני לא יודע מה אתה אבל אני יודע מה אתה לא. אתה לא. אני כן, ואתה לא. עכשיו צא מהבית שלי.

תמונה 8

עמוס ורותי בסלון דירתה של עדינה.

עמוס: יחיאל מאוד נסער ממה שקרה מקודם. וואי, וואי, וואי, אבל בינינו שיהיה, לא בסדר מה אמר לו אבנר. כי מה יחיאל מנסה לעשות? את העבודה שלו, זה הכול, ויכול להיות שיחיאל טועה, אני אגיד לך יותר מזה? **סביר להניח** שיחיאל טועה, ואני אגיד לך יותר מזה? יחיאל עוד צריך לעבוד על האמונה שלו בטבע האנושי, וזה בינינו, במיוחד אם אנחנו לוקחים בחשבון שכולנו נבראנו בצלם אנוש, ויחיאל לפעמים מאבד את צלם האנוש שלו, הוא גשמי מדי, ושזה יהיה בינינו, כי הוא מתנהג בניגוד למידותיו ולדמותו של הקדוש ברוך הוא וגם בניגוד למידותיו שלו עצמו, בניגוד לפנימיותו האלוהית ואני לא מפריד בין השניים, בין הפנימיות והאלוהיות. אבל, וזה אבל חשוב, יחיאל הוא בן אדם של תשובה. ליחיאל יש נשמה, זה שהחיפוש שלו נמשך זה ברור אבל מי מאיתנו לא מחפש? את לדוגמא, את מחפשת?

רותי: מה?

עמוס: את מחפשת, רותי, נכון?

רותי: כן.

עמוס: יופי. ומה את מחפשת, אם יותר לי לשאול?

רותי: מה אני מחפשת?

עמוס: כן.

רותי: אני מחפשת... אלוהיות?

עמוס: אוקיי.

רותי: ופנימיות?

עמוס: מצוין.

רותי: יופי.

עמוס: והלסביזם, את עדיין מתנסה בלסביזם?

רותי: אני אגיד לך משהו?

עמוס: בוודאי.

רותי: אני במאבק.

עמוס: מדהים.

רותי: כן. וקשה לי לוותר על...

עמוס: תענוגות עולם, מבין לחלוטין.

רותי: אני עדיין מתעניינת בבשר אנוש.

עמוס: בפרגית.

רותי: בדיוק.

עמוס: הצעד הראשון לכיוון הנכון הוא הכרת הבעיה שהחיים שאת מנהלת, הלסביזם הזה, הוא אשליה, בריחה מתשובה.

רותי: אז כששאלת אותי אם אני בחיפוש וכשאני אמרתי שאני מחפשת אלוהיות אני הבנתי פתאום שאני באמת מחפשת אלוהיות או יותר נכון את האלוהיות שבפנימיות וגם את הפנימיות שבאלוהות.

עמוס: נפלא.

רותי: אני אגיד לך משהו, עמוס? לפני שהכרתי אותך הרגשתי, בתוך תוכי הרגשתי, שהלסביזם הזה שאתה מדבר עליו, זו הדת שלי, זוהי מערכת האמונות שלי. זה, איך אתם קוראים לזה? זה נזם החזיר שלי.

עמוס: איזה יופי, "נזם זהב באף חזיר, אישה יפה וסרת טעם". משלי י"א, כ"ב. בדיוק.

רותי: כן. ואחר כך...

עמוס: כן?

רותי: אתה נכנסת לחיים שלי. וכשראיתי אותך אמרתי לעצמי, הנה איש תמים שאפשר, איך אתם הדתיים אומרים? "איש שאפשר לנצל".

עמוס: אנחנו הדתיים?

רותי: וכשנכנסת לחיי, אמרתי לעצמי, הנה איש תמים, טיפש, איש שאפשר לתמרן, טמבל כזה, אהבל, דביל.

עמוס: זה מה אמרת לעצמך?

רותי: זה מה שרותי הישנה אמרה לעצמה. ואז נכנסת עוד יותר לחיי. והצגת אותי בפני הרב שלך, הרב פלדמן, והצגת אותי בפני פליקס. ואז פתאום משהו במחשבה שלי השתנה. פתאום הרגשתי כמו שריר מכווץ כזה, שכל החיים שלו היה מכווץ, ובאיזשהו שלב בחייו אמר לעצמו שאולי להיות מכווץ זו הדרך לחיות ופתאום משהו השתחרר בשריר שלי ואני נחשפתי לאור ולא פחות חשוב מכך, נחשפתי לאפלה שבלסביזם. כי יש אפלה בלסביזם ובתאוות בשר. ועדיין, חשוב שתדע, כי אני לא משקרת יותר, אהבת הברשים אינה ממני והלאה עדיין. אני עדיין אוהבת בשר אישה.

עמוס: פרגית.

רותי: כן, כמו שאתם הדתיים קוראים לזה, "פרגית". אני עדיין רוצה לאכול מן הפרגית.

עמוס: הרבי שלי אמר שהמסע הוא מפרך.

רותי: כל החיים הם מסע.

עמוס: כן. בדיוק.

רותי: ואני מרגישה שאני לאט לאט עוזבת את חוף המבטחים של הלסביזם ומכניסה את עצמי לסערת אלוהים שתסחף אותי לחוף מבטחים אחר, חוף המבטחים האלוהי.

עמוס: ו...

רותי: אתה הקפטן של האונייה שלי, עמוס. זה מה שאני רוצה להגיד. אתה חבל ההצלה שלי. כי בהתחלה, כשנכנסת לחיי אמרתי לעצמי, הנה איש תמים, טיפש...

עמוס: אוקיי, הבנתי.

רותי: איש שאפשר לתמרן, טמבל כזה, אהבל, דביל, טיפש...

עמוס: לא צריך לחזור...

רותי: אבל זו רותי הישנה. אני הייתי טמבלית, דבילית, אהבלה, ואני אגיד לך יותר מזה? זו רותי הלסבית, לא הרותי שאוהבת את הגבר שיושב מולה.

עמוס: אוהבת?

רותי : אמרתי אוהבת?

עמוס : אמרת.

רותי : וואי, וואי, וואי, איך שהשפה מקדימה את המחשבה. אבל היא לא מקדימה את הלב, עמוס.

עמוס : האהבה.

רותי : אני לא מוכנה לשקר יותר, לא לך, לא לרבי, לא לפליקס, לא לאף אחד. אימא שלי רצחה את אבא שלי ואני ואבנר העברנו את הגופה לכפר הערבי שליך. אנחנו עשינו את זה, הבלומים.

עמוס : באמת?

רותי : או יותר נכון, הרותי הישנה עשתה את זה ועכשיו כשאנחנו מדברים על זה וכשאני חושבת על זה, אתה יודע מה?

עמוס : מה?

רותי : הלסביזם, הוא זה שגרם לי לעשות את זה.

עמוס : הלסביזם?

רותי : תשאל את הרב, הוא יגיד לך כמה הלסביזם הרסני. אבל זה לא מי שאני עכשיו.

עמוס : הבלומים...

רותי : זה רותי הישנה, ואני מרגישה עכשיו, עכשיו כשאנחנו מדברים, אני מרגישה שאני צפה בים והרותי הישנה נמצאת למטה, במעמקים כאילו, והיא מושכת אותי ברגליים למטה, היא רוצה שאני אטבע בים של תענוגות וחטאים. ואני מרגישה שאני שוקעת אט אט, ואני שולחת יד למעלה, אני רואה אותך למעלה, ואני שולחת יד למעלה שמישהו ייקח אותי חזרה אל פני הים.

עמוס (מבעד לדמעות): איזו תמונה מרגשת.

רותי : ורוצה לדעת עוד משהו?

עמוס : מה?

רותי : אני רוצה שתנשק אותי.

עמוס : באמת?

רותי מהנהנת. היא עוצמת את עיניה.

עמוס מתקרב אליה ומנשק אותה רכות על שפתיה.

לאחר שניות לא מעטות הנשיקה מסתיימת.

עמוס: אתם רצחתם והעלמתם את יוחנן בלוס?

רותי: כן.

עמוס: וואי, וואי, וואי, איזה קונפליקט הצבת בפני.

רותי: אני לא משקרת יותר, עמוס. אני אדם מאמין. אני אוהבת אותך ואני אוהבת את הקדוש ברוך הוא. אני מצאתי את התשובה.

עמוס: כן?

רותי: אני אדם מאמין, עמוס. אני אדם מאמין. עכשיו תנשק אותי שוב.

עמוס מנשק אותה שוב.

האורות יורדים.

תמונה 9

דפנה ואבנר עומדים מול המצלמה/קהל. אנחנו בעיצומו של הראיון.

דפנה: אני עומדת פה עם אבנר בלוס, וכפי שאמר לי לפני דקות מספר, יש לו דברים למסור לקהל הצופים.

אבנר: אני אדם מאמין, דפנה.

דפנה: מאמין במה?

אבנר: אני אדם מאמין. נקודה. לא משנה במה, אלוהים, מדינה, משפחה, עבודה, זה ממש לא משנה. שום דבר לא משנה מלבד האמונה.

דפנה: כן?

אבנר: כן.

דפנה (בוהה קדימה): אני לא מאמינה.

אבנר: אבל אני מאמין. באמת שאני מאמין.

דפנה: לא, אני לא מאמינה. אין בי אמונה.

אבנר: אהה...

דפנה: אין בי כלום.

אבנר: את חייבת להאמין.

דפנה: אין בי אמונה, אין בי כלום, אני כלי ריק.

אבנר: את כלי ריק שמחפש שימלאו בו בתוכן.

דפנה: אני לא מרגישה שיש תוכן.

אבנר: את חייבת להאמין ואם את לא מאמינה את חייבת לחזור ליסודות, לשלד הבסיסי, רק משם תתפתח האמונה.

דפנה: אבל אם האמונה... (נעצרת) כן, (לאבנר) אם אפשר, שאלה מן האולפן.

אבנר ודפנה מקשיבים לקריין מן האולפן.

אבנר: דני, מה שאתה מכנה בשאלה שלך "כיווני החקירה", זה לא מעניין אותי, לפחות לא במובן שאליו אתה מתכוון. "כיווני החקירה" שעליהם אני מדבר הם עמוקים יותר, הם מורכבים יותר מהמובן השטחי אליו אתה מתכוון. חקירה לשם מה, אני שואל. דבר הרצח? (נד בראשו) אני מדבר אתך פה על "כיווני חקירת האמונה", חקר החיים אם תרצה. "כיווני החקירה" עליהם אני מדבר הם יסודות הקיום האנושי, לא פחות.

דפנה: ואם אין לך את היסודות? אם אין לך את הבסיס שעליו נשען הקיום האנושי?

אבנר: לכולם יש את היסודות.

דפנה: לי אין. אין לי כלום.

דפנה פורצת בבכי. אבנר מביט בה, מבולבל.

דפנה (לעצמה): תשתלטי על עצמך, דפנה. תשתלטי על עצמך.

דפנה פונה למצלמה.

דפנה: אני עומדת פה עם אבנר בלום וכפי שאמר לי לפני דקות...

דפנה שוב מתמוטטת.

דפנה: מה קורה איתי?

אבנר: את ניצבת מול היסודות, דפנה. וזה מקום נפלא, המקום בו את נמצאת, חורבה קיומית שרק עליה מונחים יסודות הבריאה העצמית.

דפנה: אני רוצה למות.

אבנר: לא, אל תדברי ככה.

דפנה: החיים שלי, המשפחה שלי, הכל רע. אני לא אוהבת את בעלי, אני לא אוהבת את ילדי, אני לא אוהבת את עצמי. אני ריקה.

אבנר: אנחנו בשידור.

דפנה: אני עומדת פה עם...

שוב פעם מתפרקת.

אבנר: דפנה, אם יורשה לי, אני כתבתי שיר ואני רוצה לשיר אותו פה. בשביל זה באתי לפה, אליך, אל המצלמות. בשביל לעמוד מולך, דפנה (למצלמה/קהל) מולכם, הקהל, מול כל עם ישראל. אני רוצה לערוך הדגמה בשידור חי ליסודות שאני בניתי בסיפור חיי. ואולי, מי יודע, אולי השיר יכול לעזור במשהו. (לדפנה) אפשר?

דפנה מהנהנת, מוחה את דמעותיה.

אבנר פונה לקהל/מצלמה.

אבנר: קוראים לשיר "חשש לאירוע".

אבנר מוציא פתקית מכיס מכנסיו.

אבנר: איך אוכל להגיד לך שאני שלך?

איך אוכל?

איך אוכל להגיד לך שתמיד אוהב אותך?

המילים, הן לא נמצאות, הן בורחות, נעלמות,

והמילים, הן מה שנשאר והן בורחות,

המילים, השפה, העולם,
ואתה כבר נעלם, מהעולם,
היה חשש לאירוע, ואתה כבר לא פה,
האירוע לקח אותך ממני, לקח אותך מן העולם.
אני העולם ואתה האירוע, החשש לאירוע.
אתה נעלם. לא בחשש,
בקיים, אתה כבר לא שם
ולא פה ואני נותר לבד,
יתום שמעולם לא חווה אהבה.
תודה.

דפנה מנגבת שוב את דמעותיה.

אורות ה"מצלמה" נכבים.

דפנה מתקרבת לאבנר ומחבקת אותו, מתפרקת על כתפיו. הוא מחבק אותה.

דפנה: זה היה יפהפה.

אבנר: כן?

דפנה: יהלום מלוטש ויפה.

אבנר: באמת?

דפנה מנשקת לפתע את אבנר.

דפנה: כן, באמת.

תמונה 10

עמוס ויחיאל, מחוץ למשרדי המשטרה.

עמוס: אתה לא מבין, היא המילקי שלי. היא המילקי שלי.

יחיאל: מה זה אומר, עמוס?

עמוס: אתה מכיר את זה שאתה הולך למכולת **יחיאל:** עמוס, יש לי עבודה לעשות.
ורואה שיירה של מילקים וכולם חדשים... אין לי זמן עכשיו, ואתה...
בשביל זה אני פה, בשביל לעזור לך... אתה מאוהב.
כן, אבל... אתה מאוהב בחשודה. שמעורבת
כן, אבל... כנראה בפרשה פלילית חמורה, חמורה
כן, אבל... מאוד. אני חוקר את הפרשה הזו...
ועדיין... אני הולך לאן שכיווני החקירה
היא לא... מובילים אותי. והם מובילים אותי
אוקיי, אז בשביל זה... למשפחת הנרצח. אנחנו מתקרבים
לפתרון.

יחיאל, אתה תהיה חייב לתת לי לדבר!!!

יחיאל: לא, אני לא אתן לך לדבר. אתה תקשיב לי. תהיה בשקט ותקשיב לי. אנחנו מצאנו את הרכב שלה.

עמוס: איזה רכב?

יחיאל: הרכב שבו היא ואבנר נהגו עם הגופה של אבא שלהם. ואתה יודע איפה מצאנו אותה? בחניון ביבנה, זה איפה. אותו חניון שבו רותי עובדת. המכונית כבר אצלנו והראיות, הן מראות על מעורבות.

עמוס: ריבוננו של עולם.

יחיאל: היא ואחיה ואימא שלהם, הם בדרך לכלא. הם כולם הולכים לבלות את שארית חייהם בכלא.

עמוס: אוי, לא.

יחיאל: היא משוגעת. אח שלה, גם הוא משוגע ואימא שלהם היא העץ שממנו נפלו התפוחים האלה, ואלה לא תפוחים שפויים, התפוחים האלה.

עמוס: רוצה לומר...

יחיאל: רוצה לומר שהתפוח שאתה נוגס בו, הוא תפוח מקולקל.

עמוס: אני אוהב אותה, יחיאל. מה אני יכול לעשות? אני אוהב אותה. היא אולי מקולקלת אבל היא המקולקלת שלי.

יחיאל: אתה אוהב אותה בגלל שהיא גרמה לך לאהוב אותה. היא תגיד לך הכול, שהיא השתנתה, שהיא כבר לא לסבית. אתה היית כלי בתיאטרון הבובות הפרטי שלה, אתה וכל המדינה.

עמוס: המילים שלך צורבות, יחיאל.

יחיאל: למה אתה פה, בגללה?

עמוס לא עונה.

יחיאל: היא ביקשה ממך לדבר איתי? (עמוס לא משיב) אתה מבין עם איזה אנשים אנחנו מתעסקים פה? לסכסך אח עם אח, לשבש חקירה. אין להם גבולות, לאנשים האלה.

עמוס: התאהבתי ועכשיו אני לא יכול לנשום. אדירים ריבוננו של עולם, אני לא יכול לנשום. והיא, היא אמרה לי ש...

יחיאל: מה? מה היא אמרה? היא סיפרה לך משהו על החקירה? על המעורבות שלהם? מה היא אמרה? עמוס, דבר איתי.

עמוס: היא...

יחיאל: מה? מה היא אמרה לך?

עמוס: שהיא ואח שלה ואימא שלהם...

יחיאל: דבר, עמוס. מה היא אמרה?

עמוס (מתפרק): אני לא יכול. לא, אני לא יכול.

יחיאל: דבר כבר, מה היא אמרה?

עמוס: די, תפסיק, אני מתחנן, בבקשה תפסיק.

יחיאל: תפסיק להיות צעצוע, עמוס. תפסיק להיות טיפש. אתה אח שלי. אתה יותר חזק מזה.

עמוס: יחיאל, אני מבקש שתפסיק.

יחיאל: היא אישה רעה, אישה רעה.

עמוס (ממרר בבכי): אני לא עומד בזה, יחיאל. השם העמיד אותי במבחן הגדול על מידותיי.

עמוס מתמוטט על הרצפה, יחיאל רוכן לעברו.

יחיאל: קח את עצמך בידיים, עמוס. אל תוותר עכשיו. אתה שומע אותי? אני ואתה, אנחנו יותר חזקים מהם, כי האמת לצידנו והאמת, האמת תנצח. אתה תראה, היא עוד תנצח.

עמוס: אבל האמונה, יחיאל, מה עם האמונה?

יחיאל: תאמין בי, עמוס. אני אח שלך, הדם שלך, תאמין בי.

עמוס: השם ישמור, איזה קונפליקט. איזה קונפליקט.

עמוס מתרומם לפתע ופונה לקהל.

עמוס (לקהל): וואי, וואי, וואי, אתם ראיתם באיזה קונפליקט שמו אותי פה?

יחיאל (מבולבל): עמוס?

עמוס: מצד אחד יחיאל הוא אח שלי, אני והוא אותו דם.

יחיאל: אל מי אתה מדבר?

עמוס: ומשפחה זה לא משהו שקל לשבור, ממש לא. הוא היה אח שלי מאז שנולדתי ויהיה אח שלי עד שאמות.

יחיאל: אל תיעלם לי, עמוס, תישאר איתי.

עמוס: מצד שני, הלב שלי שייך לרותי, ורותי אינה חפה מפשע. ואני מה אני, איש פשוט שמחפש אהבה.

יחיאל: עמוס!

עמוס: ויחיאל, הוא מעלה טענות מבוססות, ויחיאל לא נוטה לטעות. הוא בחור חריף, יחיאל.

יחיאל: עמוס!!! עמוס!!!!

עמוס (ליחיאל): אולי אתה צודק? אולי נפלתי פה קורבן למזימה מרושעת?

יחיאל (משתגע): מה קורה פה?

עמוס: בוא נשאר את זה בינתיים פתוח.

תמונה 11

עדינה עומדת בחזית הבמה ומביטה בקהל שלפניה.

עדינה: אני מרגישה את עצמי נעלמת מהסיפור. אישה כלום. כולם ממשיכים בשלהם ולי אין את שלי. פעם היה לי תפקיד בסיפור הזה, אפילו תפקיד ראשי. ועכשיו הילדים שלי, הם תופסים את מקומי ונהפכים ליותר חשובים, ליותר צעירים. אין לי על מה להתקיים. אני כבר פחות מעניינת ממה שהייתי. ואני יודעת מה יגידו, שאולי מעולם לא הייתי מעניינת, שאולי מעולם לא הייתי חשובה, אבל לרגע אחד חשבתי ששיניתי פה משהו. וזה

טראגי, ממש טראגי, כי לרגע אחד הייתי חשובה באירוע ועכשיו אני כבר לא, דמות משנה...

האורות עולים על אבנר שנעמד בצד השני של חזית הבמה. עדינה עומדת עדיין ומביטה קדימה, לעבר הקהל.

אבנר (לרוחו של אביו): אבא, אני חייב לספר לך משהו, אבא. יש התפתחויות בסיפור, יש התפתחויות, בסיפור, יש התפתחויות... אבל תקשיב... רגע, תקשיב מה רציתי לספר, רציתי לספר לך על האהבה החדשה בחיים שלי, על דפנה...

עמוס נכנס במהירות לשטח הדירה.

עדינה (עצובה, עדיין מביטה קדימה): היא בחדר השינה.

עמוס: תודה.

אבנר (לאביו): אתה יודע מה? עזוב, מצטער ששיתפתי אותך, אלוהים ישמור, אתה אבא שלי, אתה אמור לתמוך. אני ואתה גמרנו.

עמוס ממשיך את שטח הבמה, לכיוון חדר השינה.

האורות יורדים על עדינה ואבנר.

תמונה 12

רותי יושבת קפואה במושבה, אך קיפאונה מפשיר מיד עם כניסתו של עמוס.

עמוס: רותי, באתי לפה לשאול אותך שאלה.

רותי: כן, אני מוכנה.

עמוס: ואני מבקש, תעני לי ביוש... מוכנה? מוכנה למה?

רותי: להתחתן איתך, זה מה שבאת לשאול, נכון?

עמוס: להתחתן איתי?

רותי: ולהביא לעולם צאצאים, כן.

עמוס: כן?

רותי: כמה שתרצה, שלושה, ארבעה, חמישה, שישה, ח"י ילדים. כמה שתרצה.

עמוס: לא, לא, לא, את מסממת אותי, אישה. את מטילה בי כשפים.

רותי: האהבה היא כישוף?

עמוס: אני מבקש שתעני לי ביושר, לפני החתונה, לפני הילדים, שתעני לי ביושר...

רותי: כל דבר אהובי.

עמוס: האם היית עדיין לסבית כשאמרת לי שאת כבר פחות לסבית מתוך כוונה להישאר לסבית, למרות שאמרת לי שאת בדרך החוצה?

רותי: כן.

עמוס: השם ישמור. את מודה, כל מה שיחיאל סיפר לי עליך, כל זה היה אמת.

רותי: אבל...

עמוס: לא, לא, לא.

רותי: תקשיב לי, אהובי.

עמוס: מה כבר תוכלי להגיד, שהשתנית?

רותי: כן.

עמוס: זה מה שיחיאל אמר שתגידי, שהשתנת למרות שלא השתנת.

רותי: ויחיאל צודק.

עמוס (צועק לשמיים): בורא עולם, מה אתה עושה לי? אני במערבולת!!!

רותי: אבל הרותי שהכרת בהתחלה אינה הרותי שעומדת מולך עכשיו.

עמוס: ומה עם הרותי שדיברתי איתה מקודם?

רותי: גם זו אינה הרותי שעומדת מולך. הרותי שעמדה מולך מקודם, כשהצירה על אהבתה אליך ועל אהבת השם, לא באמת אהבה אותך ולא באמת אהבה את השם, היא אהבה בשר אישה, אבל גם הרותי הזו אינה הרותי שעומדת מולך עכשיו.

עמוס: שלושה רותים?

רותי: כן, והרותי הזו, זו שעומדת מולך עכשיו, אני, היא, כלומר אני, הרותי השלישית... היא, אני, אוהבת אותך יותר מכל אחד אחר בעולם. אני הרותי האמיתית. הדבר האמיתי.

עמוס: הם גילו את הרכב.

רותי: איזה רכב?

עמוס: הרכב, הרכב שבו סחבתם את הגופה של יוחנן בלום וזרקתם אותו ליד צרויה כדי להתל בי ובכל עם ישראל, זה איזה רכב.

רותי: בחניון?

עמוס: בחניון ביבנה. החניון שלך. כן.

רותי: הכל בידי בורא עולם, אהוב שלי. אם ירצה, אלך לכלא. אם לא ירצה, אהיה עם אהובי.

עמוס: את לא מבינה. יחיאל, הוא העלה בי ספקות ואת, אם את לא רותי הישנה ולא הרותי של המקודם אז איזה רותי את? מאיפה לי לדעת שהרותי שעומדת מולי עכשיו אינה מסך עשן נוסף? תעתוע מרושע שנרקח בבית מדרשו של שטן לסבי כמו שנאמר?

רותי: תסתכל לי בעיניים, עמוס. רק תסתכל לי בעיניים ותראה אם פי וליבי שווים.

עמוס מסתכל בעיניה של רותי. ככה שניהם עומדים קפואים זמן רב ככל האפשר.

עמוס: אני לא מצליח לפענח.

רותי: אני רוצה שתעבר אותי, עמוס.

עמוס: גם אני רוצה לעבר אותך, אבל הספקות, הם מכרסמים.

רותי: אז תמשיך להסתכל לי בעיניים, אהוב שלי, ותמשיך להסתכל עוד ועוד תמשיך להסתכל ועד שלא תמצא תשובה אל תסיר את העיניים שלך מהעיניים שלי.

עמוס ממשיך להביט בה, התבוננות ארוכה שנמשכת גם במהלך התמונה הבאה כולה.

תמונה 13

דפנה ואבנר.

דפנה: סיפרתי לבעלי שהתאהבתי מחדש.

אבנר: ומה הוא אמר?

דפנה: הוא הבין.

אבנר: והילדים שלך?

דפנה: גם הם הבינו. הקטן עדיין בין ארבע אבל הוא אמר לי שהוא מבין לחלוטין ושהוא ינסה לא להתערב לי בחיים.

אבנר: והגדול?

דפנה: פרגן.

דפנה מוציאה טבעת.

דפנה: הייתי ברבנות, אני גרושה.

אבנר: אז אנחנו יכולים להתחתן.

דפנה: אני אגיד לך עוד משהו?

אבנר: כן.

דפנה: דיברתי עם חברה שלי שעובדת בהוצאת ספרים, הולכת לצאת להם סדרה חדשה של ספרי שירה. הם בחרו בך כמשורר הבית שלהם.

אבנר (לאביו): שמעת, אבא? היא דיברה עם חברה שלה שעובדת בהוצאת ספרים. הולכת לצאת להם סדרה חדשה של ספרי שירה והם בחרו בי כמשורר הבית שלהם.

דפנה: כן, והם מבטיחים גם לשלם לך מקדמה.

אבנר: איזה יופי.

דפנה: היא אמרה לי שלא תצטרך לעבוד יותר בשום דבר מלבד שירה.

אבנר: וואו.

דפנה: כן.

אבנר: איזה יופי. אני אתקשר למתנ"ס ואבשר להם שלא אוכל לעבוד אצלם יותר, שחיי מרוכזים מעכשיו בשירה ואולי גם בכתבת מחזות ואולי גם ספרים. אני אהיה אמן ואולי אפילו אושיית תרבות. איזה יופי.

דפנה: ועכשיו גם נוכל להתמסד.

אבנר: כל מה שרציתי אי פעם זה להתמסד, ועוד עם בחורה יפה כמוך.

דפנה: אני תמיד רציתי להיות עם משורר.

אבנר: איזה יופי.

דפנה: כן.

תמונה 12 ב'

עמוס מקיץ לבסוף מבהייתו הארוכה בעיניה של רותי.

עמוס: ישתבח שמו אני מאמין. העיניים שלך הן מפתח לנשמה מתוקה וזכה.

רותי: אלוהים גדול, כמה שהוא גדול.

עמוס: ישתבח שמו.

רותי: תנשק אותי.

רותי נעמדת מול עמוס. הם מתנשקים.

תמונה 14

אבנר, דפנה, עמוס ורותי עומדים בחזית הבמה, בוהים למטה אל הקבר הטרי. על ראשי הגברים מונחת כיפה.

אבנר עומד באמצע החבורה, בידו ספרון תהילים קטן. חולצתו קרועה בחלקה העליון.

הוא צועד צעד אחד קדימה ומוציא פתק מכיסו. ידיו רועדות.

אבנר (פונה לקהל): קודם כל, תודה שבאתם. זה לא מובן מאליו, אני ורותי מעריכים את זה. (נושם נשימה עמוקה וממשיך) כשישבת לכתוב הבוקר כמה מילים הבנתי שמאז מותו של אבי לא הזלתי דמעה. אנחנו, משפחת בלום, לא ידועים כסנטימנטליים גדולים. אני לא זוכר מתי אבי אמר לי שאהב אותי, אני לא זוכר מתי אמי אמרה את זה. אני יודע שאמי אהבה אותי ואני יודע שאבי אהב אותי ואני חושב שגם אני אהבתי וגם רותי אהבה, אבל המילה הזו, אהבה, מעולם לא נאמרה בבית שלנו. אבל עכשיו, אחרי שאבא מת, מצטרפת אליו אימנו, עדינה בלום, לקבר הפתוח של חיינו. אימא שלי...

אבנר מתפרק. דפנה מחבקת אותו.

אבנר: אני לא יכול.

אבנר נותן את הפתק לדפנה.

דפנה (ממשיכה, מקריאה מהפתק): אימא שלי, עדינה, הייתה אימא רגילה, אבל אז אבא שלי מת ואני מצאתי אימא חדשה...

אבנר: אל תרוצי.

דפנה (יותר לאט): מצאתי אימא טובה, שמקשיבה, שאוהבת. ואז גם היא, כמו אבא שלי, לאט לאט נעלמה מחיי, התאיידה ככה אל הלא כלום... (פונה לאבנר) איזה יופי, "התאיידה אל הלא כלום" (אבנר מחייך במבוכה, דפנה פונה חזרה לקהל). ואז היא מתה. היא תמיד נראתה לי לא חשובה ועכשיו, אחרי שמתה, הבנתי שהלא חשובה שלה זה הלא חשוב שלי. שאני לא הייתי חשוב, בעיני עצמי ובעיני העולם והקרנתי אליה את הלא חשיבות שלי, כך שהייתה לא חשובה. אבל אני כבר לא לא חשוב. עכשיו אני יודע את זה, אני בן אדם לא לא חשוב שנשוי לאישה לא לא חשובה, אחות מיוחדת לא לא חשובה ובעלה הלא לא חשוב, אימא שלי, אבא שלי, הם לא פה. ואנחנו כן פה. ועכשיו החיים יכולים להתחיל.

יחיאל: עמוס!!!

עמוס וכל הנוכחים מביטים לאחור ורואים את יחיאל.

עמוס: מה אתה עושה פה?

יחיאל: ביקשו ממני לרדת מהחקירה.

עמוס: איזה יופי.

יחיאל: אמרתי להם שיש ראיות, שיש נסיבות.

רותי: עברתי תהליך, יחיאל.

עמוס: היא באמת עברה תהליך, הסתכלתי לה בעיניים וראיתי את זה, שהיא עברה תהליך.

אבנר: גם אנחנו.

יחיאל: אמרו לי לוותר, שהרצח צריך להיות חבלני, זה מה אמרו. אבל אני לא מוותר.

יחיאל מתקרב לרותי.

עמוס: מה אתה עושה, יחיאל?

יחיאל: באתי לעצור אותה. (לאבנר) גם אותך.

עמוס נעמד בין אחיו לבין רותי.

עמוס: לא.

יחיאל: זו הצידה.

עמוס: לא. אני צריך להיות איתה. הוא אמר לי לשמור עליה.

יחיאל: מי אמר? מי אמר לך?

עמוס: תקשיב ללב שלך ותבין, יחיאל.

אבנר: הלב שלו מת.

דפנה: כן, הלב שלו מת.

יחיאל (לאבנר): אתה רוצח, אני לא רצחתי. אתה רוצח. הלב שלך מת. הלב שלי בסדר גמור.

רותי: תקשיב ללב שלך, יחיאל. אני מתחננת. פשוט תקשיב ללב שלך.

יחיאל: אתם כולכם משוגעים, כולכם... (לעמוס) ואתה, אתה אח שלי. אל תיכנע להם.

לפתע אור חזק בוקע מלמעלה, כאילו גבולות השמיים נפרצו ופתחו עצמן להשגחה אלוהית.

כל הנוכחים מלבד יחיאל מביטים למעלה, יחיאל עדיין מביט בעמוס.

יחיאל: אל תיכנע, עמוס. אתה עדיין איתי, תישאר פה איתי.

עמוס: השם ישמור.

דפנה: הפרוז'קטור מאיר.

אבנר: ההשגחה העליונה.

רותי: אלוהים ישמור.

יחיאל: אני לא מוותר עליך. אתה אח שלי.

עמוס: הוא!!!

יחיאל: מי זה הוא? על מי אתה מדבר?

האורות גוברים ומסנוורים את הבמה. יחיאל מביט השמימה.

עמוס: בורא עולם!!! בורא עולם!!!

דפנה: הפרוז'קטור.

אבנר: ההשגחה.

רותי: בורא עולם!!!

יחיאל נראה המום, הוא מפנה את מבטו לאחיו שנראה משוח באקסטזה אלוהית.

עמוס: הוא הגיע!!!!

יחיאל: מי?

אבנר: אבאלה!!

דפנה: התאורן.

עמוס (צועק לשמיים): בורא עולם!!!

עמוס ואבנר בוכים דמעות אושר.

עמוס: כל כך הרבה מכשולים יש בסיפור האהבה הזה אבל עברתי את כולם, ועכשיו אני ניצב מול אלוהיי, שהראה לי את הדרך, ישתבח שמו.

אבנר: ידעתי שלא תוותר עלי, אבא.

דפנה: אלוהים ישמור איזה אור.

רותי: תפתח את לבך לאהבה, יחיאל. זה כל שבורא עולם מבקש, תפתח את לבך. תפתח את לבך, תפתח את לבך.

יחיאל נסוג מספר צעדים, אך האור הבוהק מלמעלה עוקב אחריו. הוא הולך לקצה השני של הבמה, מנסה לברוח מהאור, אך האור עדיין עליו.

אבנר: אבינו שבשמיים!!!

לפתע קול חצוצרה עמוק נשמע מהדהד ומחריש את שטח הבמה.
האור "אוחז" ביחיאל שמתמתח לפתע על רגליו ובוהה קדימה, לעבר הקהל.

יחיאל: עמוס, יש פה אנשים.

עמוס: יתברך שמו.

יחיאל: מה הם עושים פה? האנשים.

עמוס: הם אורחים שלנו, יחיאל.

יחיאל: השם ישמ...

קול חצוצרה עמוק נשמע שוב וכאילו אוחז את גופו של יחיאל שמתמתח קפוץ שוב על רגליו. כאשר החצוצרה השמימית מפסיקה את צליליה, יחיאל מתמוטט על הרצפה. התאורה חוזרת למתכונתה המקורית.
שקט.

עמוס (מתקרב לאחיו): יחיאל? יחיאל??

עמוס כורע לפני אחיו.

עמוס (לנוכחים): מה לעשות?

רותי: תפתח את ליבו כמו שפתחת את ליבנו.

עמוס: כן?

רותי מהנהנת.

עמוס רוכן לעברו של אחיו. הוא מנשק אותו על שפתיו. יחיאל תחילה לא מגיב. עמוס מפנה את מבטו שוב לרותי.

רותי: פתח את ליבו לאהבה, אהובי, כמו שפתחת את ליבי.

עמוס חוזר ומנשק שוב את יחיאל על פיו.

רותי (שרה): כמו שפתחת את ליבי, אהובי, תפתח את ליבו אל האור, אל האור.

אבנר ודפנה (מקהלה): כמו שפתחת את ליבה, אהובה, תפתח את ליבו, אל האור, אל האור.

רותי: אל האור הלבן, המאיר להבה נצחית.

אבנר ודפנה: הלהבה הנצחית, המאירה מן האור.

רותי: אל האור הלבן המחייך ממרום.

רותי ואבנר: אל השמש שבמעגל.

דפנה: המעגל שבו ער, הכוכב שמסרב לגווע, מנשק מן הליל.

אבנר: והליל זוהר בינות כוכבים, מנשק אהוביו בשפתיים יוקדות.

אבנר ודפנה (מקהלה): כמו שפתחת את ליבה, אהובה, תפתח את ליבו, אל האור, אל האור.

עמוס מביט על אחיו, שעדיין נותר שוכב על הרצפה.

עמוס: יחיאל?

האורות יורדים.

סוף